

forhold til en indsats med sundhedspleje, ordentlige vilkår i daginstitutionerne osv., er vilkårene faktisk blevet forringet, sådan at man i dag kommer for sent ind.

Der er brug for en bedre indsats både i den primære forebyggelse og i den sekundære forebyggelse. Der er brug for, at man har en lang bedre støtte til børnene både i daginstitutioner og skoler. Det vil også kunne bryde en del af fødekæden.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Tove Videbæk.

Tove Videbæk (KRF):

Jeg vil gerne sige mange tak for en rigtig god debat. Jeg er faktisk meget glad for at kunne konstatere, at der er bred enighed om, at der er behov for at satse på familien som helhed.

Der er behov for handleplaner. Der er behov for forebyggende arbejde. Der er behov for at hjælpe familierne. Der er også behov for at præcisere over for kommunerne, at lov er lov, og lov skal holdes, og også at § 38-udredninger skal udarbejdes.

Der er også behov for at præcisere over for kommunerne, at familien altid skal involveres – det er ikke en kan-lov, de skal involveres – og familien, ja, det kan være onkler, tanter, bedsteforældre og alle gode mennesker, som vi har nævnt her. Det er jeg meget glad for at vi er enige i.

Det er sådan set kun hr. Flemming Oppfeldt, der problematiserer det lidt og mener, at det er et kæmpestort, nyt lov- og regelsæt, vi her foreslår, men det vil jeg godt nok tage afstand fra, det har intet med det at gøre.

Så vil jeg sige, at forældre, der har problemer, der går ud over deres børns trivsel og opvækst, naturligvis skal have hjælp til at få løst deres problemer. Det står allerede klart og tydeligt i serviceloven. Problemerne kan dreje sig om psykisk sygdom eller alkohol, stoffer eller hvad som helst, listen kan gøres lige så lang, som vi nu har fantasi til. Men desværre viser det sig i virkeligheden, at det ikke helt går, sådan som lovgiverne har givet udtryk for i serviceloven. I det virkelige liv får kun godt og vel en tredjedel af alle forældre hjælp til at få løst deres problemer, også selv om kommunen er i kontakt med familien i forbindelse med en eller anden slags foranstaltning for barnet.

Det betyder, at børn ofte fjernes, uden at man faktisk ved, hvad problemet i familien drejer sig

om. Man sætter en foranstaltning i gang, som man plejer, barnet fjernes, og familien efterlades ofte med et stort hul i hjemmet og et stort hul i hjertet på grund af, at de nu ikke alene har deres eget problem at slås med, nu har de også en smerte over, at et barn er taget fra dem. Det er nok noget af det værste, der kan overgå forældre.

Når det så er sagt, vil jeg tilføje, at Kristeligt Folkeparti ikke er imod anbringelser af børn. Der vil desværre altid være situationer og sager, hvor den eneste tilbageværende mulighed er at fjerne børnene fra hjemmet.

Hvis en familie har meget svære problemer, er det ofte det bedste for barnet at komme væk så hurtigt som muligt, sådan at barnet ikke skal fungere som en voksen, der både tager sig af sig selv, forældrene og hjemmet, sådan som vi hørte det på konferencen i sidste uge om at bryde den sociale arv. De anbringelser skal foregå så hurtigt som muligt og helst til det rigtige sted med det samme. Men når barnet er fjernet, skal der også tilbydes forældrene hjælp eller behandling, ellers er de dobbelt ramt.

I oktober 1999 stillede Kristeligt Folkeparti en forespørgsel i Folketinget om indsatsen for de socialt truede familier, og den mundede ud i et forslag til vedtagelse, V 11, der blev enstemmigt vedtaget.

To af punkterne i den vedtagelse gik ud på at sikre en styrket forebyggende indsats over for potentielt truede børn og deres forældre, og at vi skulle sikre en målrettet indsats for forældre til anbragte børn med henblik på en løsning af det, der var årsag til anbringelsen. Altså vedtog vi faktisk enstemmigt i 1999, at der skulle sættes ind både forebyggende, før man eventuelt anbragte børnene, samt at der skulle sættes ind med en målrettet indsats for forældre, efter at anbringelsen havde fundet sted.

Men på det område er der ikke sket ret meget siden. Derfor har vi fremsat dette beslutningsforslag, hvor vi siger, at ressourcerne i det nære miljø altid skal inddrages i vurderingen af, hvordan barnets eller den unges vanskeligheder kan løses, og at forældrene skal tilbydes en handlingsplan, når der træffes beslutninger om at iværksætte forebyggende initiativer. Det er ikke en regel i lovgivningen i dag, det er noget, som kommunerne kan gøre, men når de ikke engang gør det, som de skal, gør de jo langtfra det, som der står, at de kan.